

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **A. K.**, narozený X
místem pobytu X
zastoupený spolkem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
se sídlem Kovářská 939/4, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2022, č. j. MV-132948-51/OAM-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 7. 2022, č. j. MV-132948-51/OAM-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo o žádosti žalobce ze dne 18. 9. 2019 o určení statusu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

osoby bez státní příslušnosti dle § 8 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 1. 8. 2021, rozhodnuto tak, že žalobce není osobou bez státní příslušnosti ve smyslu Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (dále jen „úmluva“) a žádost se zamítá. Žalobce podával žádost společně s manželkou, řízení o její žalobě je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 17 A 65/2022.

2. Úvodem žalobce v žalobě podotkl, že považuje poučení o místní příslušnosti soudu obsažené v napadeném rozhodnutí za nesprávné (příslušný má být soud, v jehož obvodu je žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu). Měl za to, že místně příslušný je zdejší soud, k čemuž odkázal na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2021, č. j. 51 A 34/2021-16. Soud se s tímto názorem ztotožňuje, neboť jej potvrzuje i recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. Nad 62/2023-59, body 8 až 16. Lze dodat, že tento závěr platí pouze pro řízení zahájená dle zákona o azylu, neboť zákon č. 274/2021 Sb. s účinností od 2. 8. 2021 přesunul tento typ řízení do zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
3. Dle žalobce měl žalovaný povinnost určit, zda žalobce pozbyl státní občanství SSSR a zda po rozpadu SSSR nějaké státní občanství (ne)nabyl. Podle čl. 1 odst. 1 úmluvy totiž platí, že pro její účely výraz „osoba bez státní příslušnosti“ označuje osobu, kterou žádný stát podle svých právních předpisů nepovažuje za svého občana. Navíc je patrné, že rozhodnutí o tom, zda osoba je, či není bez státní příslušnosti, je deklaratorní povahy. Analogicky k § 23c zákona o azylu tak nebyly shromážděny podklady potvrzující, že žalobce je státním příslušníkem Ruské federace. Žalobce poukázal na jeden z výchozích cílů úmluvy, jímž je přiznávat osobám bez státní příslušnosti základní práva, neboť se často jedná o zranitelné osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2021, č. j. 10 Azs 347/2020-25).
4. Žalobce během pohovoru uvedl, že v minulosti byl osobně na ruské ambasádě v Německu, kde mu bylo řečeno, že nemá žádná práva jako občan Ruské federace. Stejně tak byl osobně i na ruské ambasádě v České republice, kdy nebyl ani vpuštěn dovnitř. Policie ČR se snažila v průběhu řízení o správním vyhoštění v roce 2019 ověřit státní občanství žalobce, aby mohl být vyhoštěn, což se ovšem nepodařilo, a žalobce tak nemohl být vyhoštěn. Policie ČR od ruského velvyslanectví zjistila, že k úkonům a pohovorům týkajícím se ověřování státní příslušnosti je příslušný pouze Federální migrační úřad v Moskvě. Ostatně již v roce 2010 při podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedla manželka žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu, že byla také zajištěna za účelem správního vyhoštění, ale ani tehdy se nepodařilo vyhoštění realizovat. Zástupce žalobce v průběhu zajištění volal na ruskou ambasádu v České republice, přičemž mu bylo sděleno, že žádnou písemnou informaci nemůže dostat a že žalobce není veden v jejich evidenci. Následně zástupce žalobce zaslal dotaz na ruské velvyslanectví v České republice, zda je žalobce veden jako občan Ruské federace. Na tento dopis nebylo reagováno. Ještě před vydáním napadeného rozhodnutí napsal zástupce žalobce totožný dotaz na oficiální e-mailovou adresu ruské ambasády v Praze. Ani na něj nebylo reagováno. Žalobce též uvedl, že je ochoten se osobně dostavit společně se zástupcem žalovaného na ruskou ambasádu v České republice za účelem vyjasnění svého občanství.
5. Žalobce v předmětném správním řízení, v řízeních ve věci udělení mezinárodní ochrany a o správním vyhoštění uvedl, že ze SSSR vycestoval před jeho rozpadem, což žalovaný nerozporoval. Ve věcech mezinárodní ochrany přitom platí povinnost vycházet z tvrzení, která žalovaný nevyvrátí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Žalobce také poukázal na Příručku UNHCR o ochraně osob bez státní Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

příslušnosti z roku 2014 (dále jen „příručka UNHCR“), která je jediným dokumentem představujícím dobrou praxi při určování statusu osoby bez státní příslušnosti. Podle příručky UNHCR v případě řízení o určení statusu osoby bez státní příslušnosti nelze uplatňovat vysoký standard dokazování, jelikož by to bylo proti smyslu celého řízení. Osoby bez státní příslušnosti nemohou z podstaty svého zranitelného postavení často předložit žádné důkazy na podporu svých tvrzení, neboť nemají žádné doklady anebo s nimi zastupitelské úřady nechtějí komunikovat právě kvůli tomu, že se nemohou prokázat např. rodným listem, cestovním dokladem apod.

6. Závěry žalovaného, že žalobce „nedoložil jediný dokument, kterým by prokázal ztrátu svého ruského občanství nebo jeho nezískání“ a že by se žalobce či jeho zástupce měli více snažit a navštívit ruskou ambasádu, nejsou správné, neboť by byl žalobce opětovně odmítnut, poněvadž příslušný orgán k doložení neexistence státního občanství je přímo v Ruské federaci. Ze spisu vedeného k vyhoštění vyplývají i informace o nezačínání trestního stíhání pro nerespektování správního vyhoštění, jelikož žalobce neměl jakoukoliv možnost vycestovat, neboť nedisponoval žádnými doklady. Žalovaný však návrh na provedení důkazu tímto spisem nevypověděl.
7. Žalovaný též bez jakýchkoli důkazů zmínil, že není důvod se domnívat, že žalobce jako jediný z rodiny nebyl občanem Ruské federace. Žalovaný uvedl, že např. matka žalobce a jeho tři děti mají občanství Ruské federace, což je dle žalobce pravda pouze ohledně jeho matky. Z pohovoru manželky žalobce přitom vyplývá, že se jejich první dcera narodila v roce 1985 v SSSR, leč druhá a třetí dcera se narodily v roce 1989 a 1991 v Německu. I pokud by všichni tito příbuzní disponovali ruským občanstvím, nemá to jakoukoli vazbu na státní občanství žalobce.
8. Žalobce zdůraznil, že žalovaný disponuje dostatečným aparátem, aby mohl ověřovat tvrzené skutečnosti. Žalovaný tedy nesplnil svou část sdíleného důkazního břemene.
9. Uvádí-li žalovaný s odkazem na čl. 11, 13 a 14 překladu zákona o státním občanství Ruské federace č. 62-FZ ze dne 31. 5. 2002 pouze podmínky pro nabývání státního občanství, které žalobce nesplňuje, a zároveň bez důkazu uvádí, že není důvod se domnívat, že by žalobce nebyl občanem Ruské federace, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Na poslední straně rozhodnutí pak žalovaný své závěry sám zpochybňuje, když uvádí, že „spíše, než že nemá ruské občanství, ani žádné možnosti si jej případně obnovit na základě svého původního občanství SSSR, nechce učinit žádné kroky k získání příslušných ruských dokladů“.
10. Z publikace UNHCR *Nationality Laws of the Former Soviet Republics* ohledně rozpadu SSSR a následného nabytí ruského státního občanství vyplývá, že během rozpadu SSSR byl přijat zákon o státní příslušnosti ze dne 28. 11. 1991, následně byl přijat dne 10. 4. 1992 zákon, tzv. *Statute on procedure for considering issues of citizenship of the Russian Federation*. Čl. 1 tohoto statutu uvedl, že každý občan pobývajících v době rozpadu SSSR na jeho území má právo na státní občanství Ruské federace. Rovněž ze situace tzv. neobčanů Lotyšska a odborných článků (např. *Adressing statelessness, Ending statelessness, Studie o situaci osob bez státní příslušnosti v České republice*) vyplývá, že rozpad SSSR je jedním z důvodů, proč se lidé stávají osobami bez státní příslušnosti.
11. I pokud by žalobce měl možnost požádat o státní občanství Ruské federace, jak tvrdí žalovaný, což dle žalobce není možné, neovlivňuje to stávající splnění podmínky čl. 1 odst. 1 úmluvy. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 258/2019-31, osoby bez státní příslušnosti nelze nutit, aby nabyly občanství státu, k němuž

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

je nepojí žádné skutečné pouto, jen proto, že pro nabytí občanství tohoto státu z formálního hlediska splňují podmínky.

12. Žalobce rovněž odkázal na rozhodovací činnost žalovaného, např. na rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. MV-101944-9/OAM-2019, a ze dne 4. 5. 2021, č. j. MV-184543-22/OAM-2019, v nichž byl tamějším žadatelům v situaci obdobné situaci žalobce udělen status osoby bez státní příslušnosti.
13. Tvrzení žalovaného, že se žalobce svojí situaci pokusil řešit až v roce 2019, je zavádějící. Řízení o statusu osoby bez státní příslušnosti se začalo vyvíjet až po účinnosti zákona č. 314/2015 Sb. a nebylo známé téměř nikomu. Žalobce se o této možnosti dozvěděl až díky svému zástupci v roce 2019. Jinak by žalobce svou žádost podal již dříve a nemusel by podávat žádost o mezinárodní ochranu, kde koneckonců uváděl pouze důvody týkající se absence státní příslušnosti.
14. Nelze také opomenout, že dle správního spisu žalobce i jeho manželka bojují dlouhou dobu se zdravotními problémy. Správní řízení bylo vedeno téměř tři roky, žalobce opakovaně urgoval nečinnost a podával návrhy na opatření proti nečinnosti, na které nebylo reagováno.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž úvodem plně odkázal na napadené rozhodnutí. Měl za to, že opatřil dostatek relevantních podkladů pro rozhodnutí a napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného stavu věci.
16. K námitce nedostatečně zjištěného stavu věci žalovaný poznamenal, že žalobce neunesl svou část sdíleného důkazního břemene. Omezil se na tvrzení o telefonátu z podzimu 2019 a doložení písemné žádosti ze dne 16. 9. 2020 (dle podacího lístku dne 15. 9. 2020) a e-mailu ze dne 30. 5. 2022 (tj. až v závěru správního řízení) na ruskou ambasádu v České republice.
17. Žalobce nebyl schopen doložit, že by se v zájmu získání dokladů o své státní příslušnosti pokusil vejít v osobní kontakt se zastupitelským úřadem Ruské federace, stejně tak nebyl ochoten vycestovat do Ruské federace. Neobstaral si ani jakékoli identifikační doklady či dokumenty, které dle svého tvrzení zanechal v Německu, kde nadále žijí jeho děti. Takové jednání, resp. záměrná absence jednání by ve svém důsledku představovala účelové obcházení smyslu úmluvy.
18. Ohledně žalobcem konstatované nutnosti vycházet v řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti z analogického použití zákona o azylu žalovaný zdůraznil, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je rozloženo důkazní břemeno mezi žadatele a správní orgán, přičemž břemeno tvrzení spočívá na žadateli. Např. dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, musí žadatel o mezinárodní ochranu ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008-69).
19. Na rozdíl od řízení ve věci mezinárodní ochrany žadatel o status osoby bez státní příslušnosti nemá důvod obávat se obrátit na příslušný zastupitelský úřad. Žalobce tak disponuje podstatně širšími důkazními možnostmi než žadatel o mezinárodní ochranu.

Posouzení žaloby soudem

20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Podle § 8 písm. d) zákona o azylu *ministerstvo rozhoduje o žádostech podaných podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti*.
22. Podle čl. 1 odst. 1 úmluvy *pro účely této úmluvy výraz "osoba bez státní příslušnosti" označuje osobu, kterou žádný stát podle svých právních předpisů nepovažuje za svého občana*.
23. Soud úvodem konstatuje, že úprava určení statusu osoby bez státní příslušnosti dle § 8 písm. d) zákona o azylu je vyřešena v zásadě jen zahrnutím tohoto institutu do zákona, přičemž dle důvodové zprávy k příslušnému novelizujícímu zákonu č. 314/2015 Sb. se pro rozhodování o žádostech podaných podle úmluvy použije mechanismů řízení ve věci mezinárodní ochrany, poněvadž pro takto vzácné žádosti není vhodné vytvářet speciální řízení. Správní soudy pak naznačily, že za této situace a s ohledem na podobnost postavení žadatelů o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti s žadateli o mezinárodní ochranu je třeba přiměřeně použít postupy upravené zákonem o azylu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018-74, bod 9, a ze dne 10. 3. 2021, č. j. 10 Azs 347/2020-25, body 12 a 29, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2022, č. j. 10 A 98/2021-45, bod 13 a násl.).
24. Za podstatné považuje soud zejména to, že je dáno sdílené důkazní břemeno mezi žadatelem a správním orgánem, což žalovaný nijak nerozporoval (viz i jím výše citovaná judikatura), měl ovšem za to, že žalobce svou část důkazního břemene neunesl.
25. Soud je přesvědčen, že žalobce svou část důkazního břemene unesl, neboť vynaložil dostatečnou a prokazatelnou snahu o získání relevantních důkazů prokazujících jím tvrzenou absenci státní příslušnosti.
26. Dle § 23c zákona o azylu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména: a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5. Ve shodě s žalobcem soud odkazuje také na příručku UNHCR, z níž vyplývá, že osoby žádající o určení statusu osoby bez státní příslušnosti nejsou běžnými účastníky správního řízení, u nichž lze v řízení o žádosti požadovat náležitou důkazní aktivitu. Státní občanství přitom není okolností, k níž by mohl jako jediný disponovat důkazy žalobce, naopak zde jsou cizozemské orgány, u nichž lze očekávat, že vedou evidenci svých občanů a že budou reagovat na dotazy tuzemských orgánů. Nutno dodat, že žalobce při pohovoru uvedl dostatek informací o své osobě, rodičích, předchozím pobytu v SSSR, zaměstnání atd., aby bylo možné ho dohledat a ověřit pravdivost poskytnutých informací.
27. Za stěžejní soud považuje to, že žalobce doložil své písemné pokusy o kontakt ruské ambasády v České republice, a to dopisem a e-mailem, na které nebylo reagováno. Skutečnost, že podací lístek dopisu uvádí jiné datum než záhlaví dopisu (15. 9. 2020 oproti 16. 9. 2020), soud nepokládá za významnou, resp. za vyvracející hodnověrnost odeslání tohoto dopisu; patrně jde o chybu v psaní. To, že žalobce předložil svůj e-mail ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

30. 5. 2022 žalovanému dne 9. 6. 2022, tedy po výzvě k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a cca měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí, soud nepovažuje za okolnost, která by měla svědčit o liknavosti či účelovosti postupu žalobce. Tomuto e-mailu předcházela žalobcem doložená, téměř dva roky starý dopis, žalobce zkrátka jen učinil ještě jeden pokus o kontakt ruské ambasády v České republice, což lze naopak pokládat za důkaz jeho aktivity. Žalobce tak učinil v rámci neskončeného správního řízení a s dostatečným časovým odstupem před vydáním napadeného rozhodnutí.

28. Nelze přisvědčit žalovanému, že měl žalobce vynaložit další snahu o osobní kontakt s ruskou ambasádou v České republice či s jinými ruskými úřady. Pokud žalobce nedisponuje cestovními doklady, logicky nemůže cestovat do Ruské federace za účelem opatření příslušných dokladů či potvrzení. Požadovat po žalobci, aby např. svědky či videozáznamem prokazoval, že nebyl vpuštěn na ruskou ambasádu v České republice, soud nepovažuje za přiměřené a potřebné. Ohledně teze žalovaného, že osoby bez státní příslušnosti nemusí mít na rozdíl od žadatelů o mezinárodní ochranu obavy obrátit se osobně na „svůj“ zastupitelský úřad, soud podotýká, že tomu tak nemusí být ve všech případech, nadto k prokázání nekontaktnosti zastupitelského úřadu je dle soudu zcela postačující, nereaguje-li na písemná podání. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 8. 2022, č. j. 57 A 119/2021-38, bod 33, kdy krajský soud z hlediska unesení části důkazního břemene akceptoval, že se tamější žalobce obrátil na zastupitelský úřad dopisem a e-mailem, na což nebylo reagováno.
29. Soud nepopírá, že úplná absence kontaktu žalobce a jeho manželky s jejich dcerami je poněkud pochybná (byť ne vyloučená), podstatné ovšem je, že se žalobce opakovaně písemně obrátil na ruskou ambasádu v České republice. Soud dodává, že je nerozhodné, jaké státní občanství mají příbuzní žalobce, úvahy žalovaného je nutno označit za spekulativní. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce v průběhu pohovoru sice odmítl dostavit se se zástupcem žalovaného na ruskou ambasádu v České republice, v závěru pohovoru to však po poradě se svým zástupcem výslovně přislíbil, ovšem s tím, že potřebuje minimálně rodný list a že se zamyslí nad tím, jak dokument získá od své dcery. Ani tento, zřejmě nesplněný, přislíb nic nemění na tom, že žalobce prokázal pokusy o kontakt ruské ambasády v České republice.
30. Soud se proto ztotožňuje s žalobcem, že žalovaný neunesl svou část důkazního břemene, přičemž žalovaný má nepochybně k dispozici účinnější prostředky pro opatření informací o státní příslušnosti žalobce od cizozemských orgánů. Platí přitom, že žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí žadatelova tvrzení, tak těch, které je podporují (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 4 Azs 345/2018-32, bod 31, ve věci žádosti o mezinárodní ochranu). Možno dodat, že pokud by žalovaný v dalším řízení poukazoval na stávající problematický stav diplomatických vztahů s Ruskou federací, pak to nelze klást k tíži žalobce, a to už jen proto, že žalobce podal svou žádost v září 2019, tedy cca 2,5 roku před zahájením invaze Ruské federace na Ukrajinu.
31. Soud též nepřehlédl, že žalobce poukázal na okolnosti svého řízení o vyhoštění, kdy Policie ČR prováděla vlastní šetření a vešla do kontaktu s ruskými orgány, načež k vyhoštění nedošlo, protože nebylo kam žalobce vyhostit. Z právě uvedeného vyplývají významné indicie o tom, že žalobce skutečně je osobou bez státní příslušnosti, což žalovaný zcela pominul. Žalovaný proto bude v návaznosti na výsledky komunikace s orgány Ruské federace povinen zvážit, zda provést dokazování také spisem (jeho Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

podstatnými částmi) Policie ČR týkajícím se vyhoštění žalobce, a eventuálně se se zjištěnými skutečnostmi řádně vypořádat.

32. Soud přitakává žalobci, že okolnost, zda žalobce mohl, popř. dosud může nabýt občanství Ruské federace je zcela nerozhodná, neboť podstatný je výhradně fakt, zda je žalobce aktuálně osobou bez státní příslušnosti. Jak správně podotkl žalobce, k nabytí státního občanství jakéhokoli státu ho nelze nutit (rozsudek sp. zn. 6 Azs 258/2019, body 21 a 22).
33. Pokud jde o žalobcem odkazovanou rozhodovací činnost žalovaného, citovaná rozhodnutí nebyla doložena. Soud tedy jen obecně poznamenává, že správní orgán je povinen dodržovat svou ustálenou správní praxi, leč v daném případě nemohl soud posoudit, zda žalobcem odkazovaná rozhodnutí žalovaného řeší obdobnou situaci jako v projednávaném případě.

Závěr

34. Na základě výše uvedeného soud bez jednání zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. bude povinen doplnit správní spis o důkazy týkající se žalobcovy státní příslušnosti, zejména o stanoviska orgánů Ruské federace, popřípadě o spis Policie ČR týkající se vyhoštění žalobce.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce však žádné náklady nevynaložil, neboť je ze zákona osvobozený od soudních poplatků a je zastoupený právníčkou osobou dle § 35 odst. 5 s. ř. s. poskytující právní pomoc uprchlíkům nebo cizincům. Dle § 35 odst. 2 s. ř. s. má přitom právo na odměnu za zastupování účastníka v řízení před správním soudem pouze advokát, notář, daňový poradce či patentový zástupce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60). Žalobce ostatně náhradu nákladů nepožadoval a ani je nevyčíslil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu